

i 1925 — vi har det altsaa i fuld Blomst indenfor vor Lovgivning. Det, jeg ønsker nu, er kun, da Nedskæring er nødvendig, at føre dette Princip noget videre for altsaa at gøre det byrdefulde, der altid er ved en Nedskæring for Tjenestemændene, saa let som muligt. Jeg skal dertil føje, at Modstanden mod Forsørgerprincippet ingenlunde er saa udbredt, som det ser ud til. Jeg kender vel Organisationernes Standpunkt, men jeg kender ogsaa de Udtalelser, der er fremkommet f. Eks. fra visse Lærerorganisationer, og jeg kender mange andre Tegn paa, at dette Princip ikke er saa almindeligt forkastet fra Tjenestemændenes Side, som det kunde se ud til gennem Organisationsvedtagelsen. Det ærede Medlem Hr. Parkov henviste til, at det skulde være saa særlig dyrt og vanskeligt at administrere. Jeg tror ikke, at denne Indvending er holdbar. Idet vi, som ofte fremhævet, jo allerede har Forsørgerprincippet i vor Lovgivning, har vi i Virkeligheden overvundet den vanskeligste Side, administrativt set, ved at praktisere det; det vanskeligste er nemlig ikke det at slaa fast, om en Mand er gift eller ikke, men det vanskeligste, administrativt set, ligger i at bestemme, hvorvidt han har egen Husstand eller ikke, thi Spørgsmaalet om egen Husstand kan være et noget vaklende Begreb, og det kan være vanskeligt administrativt at fastslaa og har faktisk ogsaa voldet administrative Vanskeligheder. Dette har Administrationen imidlertid overvundet paa en Maade, som ikke har vakt nogen Kritik, og som ogsaa i det hele taget er god og rigtig, og det Tillæg, som nu skal gives, idet Administrationen ogsaa skal tage Hensyn til, hvor mange Børn den vedkommende har, vil ikke føje nævneværdige Vanskeligheder til dem, der er, og som allerede er overvundet. Jeg kan ogsaa sige paa Administrationens Vegne efter at have konfereret med de dertil kompetenteste, at det ikke vil forøge Personalet i det vedkommende Kontor i Finansministeriet med en eneste Mand, og det samme vil sikkert være Tilfældet andetsteds.

Jeg tror nu ikke, at man kommer bort fra at give Forsørgerprincippet et yderligere Raaderum; saafremt det da er Alvor virkelig at ville naa det Maal, som dette Lovforslag sætter sig at naa: en klækkelig Nedskæring, saaledes som det her er foreslaaet; saa tror jeg ikke, man vil kunne komme bort fra at anvende Forsørgerprincippet i større Udstrækning, end det tidligere er anvendt. Rent humane Grunde vil paabyde, at man gør det. Der har været talt om, at man kunde jo gaa

Skattevejen. Dertil vil jeg sige, at ved de humane Regler for Børnefradrag og for almindelige Fradrag, som blev gennemført af mig ved Indkomstskatteloven af 1922, er der i Virkeligheden taget et meget stort Hensyn til Forsørgerstillingen og for de lavere Indtægters Vedkommende et meget føleligt Hensyn. Man taler om, at man ad Skattevejen skulde kunne bringe de fornødne Lempelser, og da det er fra socialdemokratisk Side, man taler derom, er der vel særlig tænkt paa de lavere Lønningsklasser. Lad mig nu tage et gift Postbud i København med 3 Børn. Hvad betaler denne Mand i Skat til Staten? Han betaler 7 Kr. i Skat til Staten, og hvordan den fuldkomne Eftergivelse af disse 7 Kr. for denne Mand skulde kunne være Ækvivalent for det ham ved Loven tiltænkte Forsørgertillæg paa 510 Kr., begriber jeg ikke.

Det ærede Medlem Hr. Parkov brugte det Udtryk — jeg lagde nøje Mærke dertil —, at han kunde ikke acceptere Forsørgertillæget paa den Maade; det her tænkes gennemført. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem her tænkte paa. Maaske tænkte det ærede Medlem særlig paa det, han ogsaa var inde paa i sin Tale, at han ikke vilde give Afkald paa en glidende Skala, paa Tillægenes Tilpasning efter Prisniveauet. Jeg har i min Indledningstale givet, som jeg tror, en fyldestgørende Motivering af, at jeg mener, det vilde være rigtigst nu at gaa bort fra dette, og jeg skal ikke gentage denne Motivering; jeg skal kun i Dag tilføje, at Spørgsmaalet om den glidende Skalas mulige Anvendelse paa Forsørgertillæget kan naturligvis for Regeringen ikke være noget Principspørgsmaal, og her vil der altsaa kunne finde en Forhandling Sted, men jeg anser det vedblivende for bedst, om man kunde komme bort fra Pristallet som Lønregulator i det hele taget, og medens jeg indrømmer, at der var god Brug derfor og god Mening deri i den stærkt op- og nedad-gaaende Tid, har jeg samtidig givet mine Grunde for, at jeg nu tror, at der ikke vil være nogen synderlig Brug derfor i den kommende Tid; men noget Principspørgsmaal er dette selvfølgelig ikke.

Der er ligeledes af de forskellige ærede Ordførere talt om Stedtillæget. Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg havde Indvendinger at gøre mod den Maade, hvorpaa Stedtillæget var foreslaaet her, og hans Indvendinger angik to Punkter; han mente, det var for højt i København, og han mente, det var uheldigt, at den laveste Stedtillægsklasse for Landet var faldet bort. Jeg skal hertil sige, at det var jo ikke tilfældigt, at Forslaget er kommet til at se ud, som det